

Справа «Стамулакатос проти Греції» (Stamoulakatos v. Greece)

У рішенні, ухваленому 26 листопада 1997 року в справі «Стамулакатос проти Греції», Суд постановив, що:

- мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції під час розгляду справи в Ревізійному суді;
- не було необхідності розглядати скаргу стосовно ст. 13 Конвенції.

Відповідно до ст. 50 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 1 000 000 грецьких драхм як компенсацію моральної шкоди, відхилив вимоги заявника щодо відшкодування майнової шкоди на тій підставі, що не було виявлено причинового зв'язку між витратами, яких він зазнав та тривалістю розгляду справи, відмовив у вимозі відшкодувати судові витрати на тій підставі, що заявник сам здійснював представництво в Страсбурзі і витрат, які б він поніс, намагаючись прискорити судовий розгляд чи то в Ревізійному суді, чи в Страсбурзі, виявлено не було.

Обставини справи

Заявник, п. Ніколас Стамулакатос, грек за національністю, народився 1936 року і проживає у Великобританії. Заявник претендував на пенсію, яку Греція виплачувала кожному, хто зазнав катувань у роки диктатури між 1967 та 1974 роками. У травні 1988 року заявник подав до Головного розрахункового відділу апеляцію на рішення про відмову у виплаті йому пенсії. Його апеляція на це рішення була заслухана Третьою палатою Ревізійного суду 2 грудня 1988 року і була відхилена 10 березня 1989 року. 17 квітня 1989 року заявник подав апеляцію до Ревізійного суду, який засідає пленарно, заявляючи, що Третя палата припустилася юридичної помилки. Пленарне засідання відбулось 9 жовтня 1991 року. 24 червня 1992 року було вирішено відкласти слухання, оскільки заявника не було належним чином викликано до суду. Наступне слухання було проведене 4 листопада 1992 року, а 26 травня 1993 року було ухвалено рішення на користь заявника.

26 травня 1993 року Пленарний суд повернув справу до Третьої палати. Слухання відбулося 22 жовтня 1993 року. На нього не з'явилися ні заявник, ні його представник. 28 січня 1994 року Третя палата відклала слухання. Заявнику було запропоновано протягом двох місяців надати певні докази на підтвердження його заяви, а медичній комісії було наказано провести його медичний огляд. 24 листопада 1994 року медична комісія вирішила, що з юридичних причин вона не може провести обстеження, але заявнику про це рішення було повідомлено лише 29 березня 1995 року. Третя палата призначила нове слухання на 6 жовтня 1995 року. Рішення не було прийнято.

Зміст рішення Суду

Уряд заявляв, що заявник не використав усіх внутрішньодержавних засобів захисту.

Суд відхилив це заперечення на підставі того, що уряд не довів ефективності таких засобів, забезпечувати які зобов'язані органи юстиції.

Уряд заявляв, що справа не стосується цивільних прав і свобод, тому ст. 6 Конвенції не може бути застосована до цієї справи. Суть суперечки полягала у тому, що право заявника на пенсію, з точки зору уряду, стосується виключно сфери публічного права Греції.

Суд не знайшов причин відійти від прецеденту, згідно з яким право на пенсію визнане ним як цивільне право. Отже, ч. 1 ст. 6 Конвенції була порушена.

На думку Суду, період, протягом якого тривав увесь процес, становив дев'ять з половиною років, оскільки справа була особливо складною та мало місце кілька необґрунтовано довгих затримок. Робоче навантаження Ревізійного суду не є виправданням, сторони договору поклали на себе обов'язок гарантувати виконання відповідними органами кожної вимоги ст. 6 Конвенції.

Суд не вважав за необхідне розглядати цю справу стосовно ст. 13 разом зі ст. 6 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та

місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.